

rozhodnutí, posuzuje-li se toto ve svém celku a ve spojitosti se spisy správními, s tohoto hlediska povinnost zúčastněné strany nezkoumal a neučinil ji předmětem svého rozhodnutí, a ježto konečně ani stížnost v tomto směru nař. rozhodnutí ani nezákonnosti ani vad řízení nevytýká, neměl ani nss příčiny ba ani právní možnosti zabývatí se touto právní otázkou, která v poměru k věci nař. rozhodnutím řešené jeví se jako alia causa, a nemohl tedy řešiti ani otázky, zdali a jakým způsobem by st-1 mohl svůj nárok opíratí o takovýto zcela odlišný titul právní.

Č. 8979.

Vodní právo: O přípustnosti zákazu dobývání štěrku a písku z bystřiny podle slez. zák. č. 25/1886 a podle slez. zákona vodního.

(Nález ze dne 7. ledna 1931 č. 29.)

V ě c: Ondřej K. v K. a Josef S. v H. proti zemské správě politické v Opavě o přestupky zákona o vodopolicijních opatřeních.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Čes. Těšíně z 8. září 1928 byl st-1 Ondřej K. potrestán pro přestupek vyhlášky osp-é v Čes. Těšíně ze 6. srpna 1926, spáchaný tím, že dobývá štěrk a písek Stonávky na místech nepovolených, čímž porušuje se přirozený kryt břehový, podle zák. z 2. května 1886 č. 25 z. z. pokutou v obnose 200 Kč, po případě vězením v trvání 20 dnů. Nálezem těže osp-é z 31. srpna 1928 byl st-1 Josef S. pro stejný přestupek potrestán podle § 18 zem. zák. č. 25/1886 pokutou v obnose 50 Kč, v případě nedobytnosti vězením v trvání 5 dnů. Odvoláním, které st-lé proti rozhodnutím těmto podali, nebylo nař. rozhodnutími vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána doznáním.

O stížnostech uvážil nss:

Stížnosti namítají, že jest velice pochybno, zda pozemky st-lů vůbec patří do oboru hrazení bystřin, ježto Stonávka v místě, o které se jedná, již dávno opustila hory, takže na případ st-lů nelze prý dotyčné vyhlášky vůbec použiti. — Námitka tato není důvodná.

Vyhláškou osp-é v Čes. Těšíně ze 6. srpna 1926 bylo stanoveno, 1. že dobývání písku, štěrku atd. v řečišti a v inundačním území Stonávky jest přípustno jen na místech, která určí a přikáže státní stavební správa úřadu pro hrazení bystřin v K., jež zájemníkům vydá o tom zvláštní potvrzení, a 2. že dobývání štěrku atd. mimo tato přikázaná místa jest zakázáno, a že přestupky tohoto nařízení budou trestány podle § 18 zák. č. 25/1886.

Vyhláška tato byla vydána jednak na základě §§ 15 a 75 slez. vod. zák. z r. 1870, jednak na základě § 4 zák. z 2. května 1886 č. 25 z. z. Ani podle § 15 slez. zák. vod. z roku 1870, ani podle § 4 zák. z 2. května 1886 č. 25 z. z. nezáleží však na tom, zda řeka Stonávka je v dotyčné trati bystřinou ve vlastním slova smyslu. Podle § 15 zák. vod. stačí pro

vydání policejních předpisů o dobývání písku, šterku a pod., že jde o vodu veřejnou, kdežto opatření normovaná v § 4 zák. č. 25 z. z. z roku 1886 mohou býti vydána nejen o bystřinách, nýbrž i o jiných vodách, které zhusta zaplavují břehy, a sice v obou případech pro území, které zátopám jest vydáno (území inundační). Že pak Stonávka zaplavuje i pozemky st-lů, přiznávají st-lé sami. Pak je však nerozhodno, zda Stonávka má v místech, o která jde, povahu bystřiny ve vlastním slova smyslu či nikoliv.

Zabýváje se právní povahou vyhlášky ze 6. srpna 1926, shledal nss, že vyhláška tato nemá charakter nařízení *stricto sensu*, nýbrž že jest svojí povahou hromadným opatřením, které arci může býti vydáno jen po předchozím řízení předepsaném v §§ 11—13 cit. zák. Právní účinnost opatření takového mohli by st-lé popírati buďto námitkami toho obsahu, že nebyl zachován formální postup předepsaný v §§ 12 a 13 cit. zák., nebo že opatření ono vybučuje z mezí, které zákon v § 4 úřadu vytknul. Proti formálnímu postupu však stížnosti vůbec nebrojí (§ 18 zák. o ss) a neměl tedy ani nss důvodu, aby zkoumal, zda předpisů §§ 12 a 13 cit. zák. bylo šetřeno či nikoli. Proti meritornímu obsahu uvedené vyhlášky obrací se st-lé jen námitkou, že vyhláškou tou nebylo zamýšleno tak dalekosáhlé omezení vlastnických práv, jak se domnívá žal. úřad, a že vyhláška taková mohla býti vydána jen pod samozřejmou podmínkou, že nabytá práva nebudou porušena.

Nss však ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle § 4 zem. zák. slez. z roku 1886 — a jedině předpisy § 4 tohoto zák. mohou míti vztah k vlastnictví — může býti vysloven zákaz každého užívání půdy, jímž se podporuje uvolňování nebo oddrobování terainu, aniž by ze zákazu takového vlastníkům vzcházel nárok na odškodnění. Zákazům takovým nemůže tedy žádné majetkové právo býti na překážku, ježto opatření v § 4 cit. zák. uvedená právě směřují k tomu, aby soukromá práva byla omezena.

Konečně namítají st-lé, že ani skutková podstata přestupku jim za vinu kladeného není dána. — — —

Č. 8980.

Učitelstvo: Učitel veř. školy národní, který odešel do výslužby před účinností zák. č. 457/19, není vyloučen z výhody zápočtu vál. pololetí, jsou-li u něho splněny podmínky § 6 téhož zák.

(Nález ze dne 8. ledna 1931 č. 20658/30).

Věc: Jan K. v Š. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o osobní přídavek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: V podání z 20. dubna 1928 dovozoval st-l, ředitel měšťanské školy v. v., že mu kromě již poukázaných požitků ve výši VII.